

Farvesætteren skal kunne selv

AF MYRNA HAVN
INDRETNINGSARKITEKT
MALERFAGETS
OPLYSNINGSRÅD

Ved farvesætning af rum støder man ustandseligt på det samme tilbagevendende problem – hvordan er det muligt at anskueliggøre virkningen af farver i rummet for kunden, inden de bliver malet op i 1:1?

De fleste af os har erfaret, hvor meget lettere det er at bedømme en farve, hvis den forekommer i et vist format. Når den lille prøve i farveviften isoleres fra de andre farver og forstørres 10 til 20 gange, har vi meget større mulighed for at opleve selve farven. Men er det nu nok? Skal vi hellere stryge farven op i et par kvadratmeters størrelse på stedet? Det sidste er en meget anvendt metode, men hvad gør vi så, hvis huset eller rummet endnu ikke er bygget og farveplanlægningen skal ligge klar længe inden – så har vi intet rum at afsætte farven i.

Men selv det at afsætte farven i rummet giver imidlertid heller ikke et billede af, hvordan farven i sidste ende vil fremtræde. Først når alle væggene har fået farve, har man mulighed for at bedømme farvens virkning i rummet, dels fordi der sker et genskin fra væg til væg, dels fordi mængden af farve i rummet får indflydelse på den samlede farveoplevelse. Samtidig ved vi, at farven altid vil virke anderledes på vinduesvæggen i forhold til den modstående væg o.s.v.

SÅDAN ARBEJDER DEN PROFESSIONELLE

Men hvordan løser man så problemet på planlægningsstadiet?

Så vidt jeg kan se, er det her, den professionelle farvesætter kommer ind i bille-

Stil krav til farvesætteren og nøjs ikke med halve løsninger. Det er faktisk ikke altid maleren, der er noget galt med, skriver indretningsarkitekt i Malerfagets Oplysningsråd.

det. På grundlag af erfaring og viden må der udarbejdes et fuldt færdigt farveforslag, hvor tanker og idéer er illustreret på en tydelig måde ved hjælp af plancher, evt. store farveprøver, tekst mv. Herefter er det et spørgsmål om at få solgt sit forslag til kunden. Det handler først og fremmest om at skabe et tillidsforhold. Hvis man er i stand til at smitte kunden med sin entusiasme og i øvrigt formår at videregive sine idéer, vil jeg gerne se den kunde, som ville begynde at pille i forslaget eller bede om et andet.

Man skal naturligvis forbeholde sig ret til at få lov til at korrigere farven efter første strøg – altså lysne, mørkne eller dreje farven lidt. Der er vel at mærke ikke tale om at ændre en farve fra for eksempel blå til rød – men blot at korrigere nuancen. Det er på dette punkt, man kender forskel på den erfarne og den uerfarne farveplanlægger: Den erfarne planlægger har gjort sin grundlæggende holdning klar fra starten og forventer ikke, at maleren skal klare ærterne.

Der er desværre lidt for mange såkaldte farvesættere, der tror, at de blot kan afsætte 20 forskellige farver på stedet, og derefter tage stilling til en farveholdning. Det kalder jeg ikke for farveplanlægning – det kalder jeg

dårligt hjemmearbejde.

Du er nødt til som farveplanlægger at tage stilling til, hvad du vil, inden du afsætter prøver – alt andet er uprofessionelt og vil kun nedbryde respekten omkring dit arbejde.

KUN FÅ VALGMULIGHEDER

Det er ligeledes helt urimeligt at forlange, at kunden skal tage stilling til alt for mange muligheder. Vi skal som professionelle give forslag til én løsning, til nød to – alt andet virker forvirrende og gør kunden usikker.

Hvis vi hen ad vejen har fået mulighed for at afprøve forskellige farver under forskellige forhold, må vi støtte os til den viden, vi herved har opnået. Man finder snart ud af, at der er farver, som er mere sikre end andre – farver man kan stole på under næsten alle forhold, og så er der en hel masse farver, som er mere vanskelige.

Alt efter, hvor modig man er, kan man eksperimentere med nye og uprøvede farver i sine projekter. Og så er det jo altid en god idé at gå rundt og gøre farvenotater på steder, hvor man ser en god kulør – men husk, at de stærke græske blå farver er smukkere i Grækenlands stærke solskin, end det er i vores gråtonede landskab!